

EYÜP AYGÜN TAYŞIR • Sabitâlem Mahallesi

EYÜP AYGÜN TAYŞIR 1979'da İstanbul'da doğdu. Lisans eğitimini Anadolu Üniversitesi'nde, yüksek lisans ve doktora eğitimlerini Marmara Üniversitesi'nde yönetim bilimi alanında tamamladı. 2011-2012 yılları arasında Boston Üniversitesi'nde misafir araştırmacı olarak görev yaptı. Bu süreçte sivil toplum kuruluşlarının yönetimi konusunda araştırmalar yürüttü ve yönetim dersleri verdi. 2014 yılında Yönetim ve Strateji alanında doçent unvanı aldı. 2018-2019 yılları arasında Harvard Üniversitesi Ortadoğu Çalışmaları Merkezi'nde misafir öğretim üyesi olarak görev yaptı ve bu süreçte Hamidiye Ticaret Mektebi'nin kuruluş dönemini ele alan bir araştırma projesinde çalıştı. Halen Marmara Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak görev yapıyor ve Boğaziçi Üniversitesi Atatürk Enstitüsü'nde Modern Türkiye Tarihi alanında ikinci doktora eğitimini sürdürüyor. İlk romanı, 2016 yılında, *4 Hane 1 Teslim* adıyla İletişim Yayınları tarafından yayımlanmıştır. 2017 yılında Hürriyet Kitap Sanat tarafından "Geleceğin 10 Yazarı" listesinde anılmıştır. İkinci romanı *Tuhaflıklar Fabrikası* 2018 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Pozitivist bilim paradigması doğrultusunda bilimsel düşünce üretme ve ampirik araştırma tasarlama konularında bir kılavuz niteliği taşıyan, *Bu Tez Nasıl Bitecek? Lisansüstü Öğrencileri İçin Araştırma Kılavuzu* isimli eseri 2019 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Pozitivist bilimin katı gerçekçiliği ile edebiyatın kurgusal ve büyümlü gerçekçilikleri arasında salınarak yaşıyor.

İletişim Yayınları 2873 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 500

ISBN-13: 978-975-05-2852-1

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EYÜP AYGÜN TAYŞIR

Sabitâlem Mahallesi

İÇİNDEKİLER

<i>Anadolu Kaplanı</i>	9
<i>Sabitâlem Mahallesi</i>	17
<i>İntikam</i>	43
<i>Nakliyecî Zekî 1</i>	51
<i>ÖKKG</i>	59
<i>Hatırlayamazken</i>	65
<i>Fiskobirlik'ten Emekliyim</i>	73
<i>Kahraman Şirketler Topluluğu</i>	81
<i>Beklerken</i>	119
<i>Nakliyecî Zekî 2</i>	129
<i>Sex Shop</i>	135

Bu kitapta yer alan öyküler kurgusal metinlerdir.
Öykülerde ismi geçen kişiler, mekânlar ve
olaylar ya yazarın düş gücünün ürünüdürler
ya da bu bağlamda kurgusal olarak
kullanılmışlardır. Öykülerde ismi geçen kişilerin,
mekânların ve olayların gerçek yaşamla
olası benzerlikleri bütünüyle rastlantısaldır.

---

*There is fiction in the space between
You and reality
You will do and say anything
To make your everyday life seem less mundane*

*Kurgu var arasındaki boşlukta
Seninle gerçeğin
Her şeyi yapacak ve söyleyeceksin
Yaşamının sıradanlığını azaltmak için*

– Tracy Chapman, Telling Stories

Anadolu Kapları

Esirgeyen ve başışlayan Allah'ın adıyla...

Yola ıkalkı iki saatten biraz fazla olmuştu. Halis Bey, direksiyonunda oturduğu bordo renkli Mercedes 500 SEL'in gösterge panelindeki saati son birkaç dakikadır sık sık kontrol ediyordu. Saat başı olunca hafifçe ne eğilip sağ elinin işaret parmağıyla otomobilin radyo-kasetalarının açma-kapama tuşuna bastı. Tuşu, sahilde çakıl taşları arasında bulduğu narin bir kabukluyu parmaklarının arasında sıkmadan tutan bir çocuğu akla getirerek tutup, hafifçe sağa çevirdi: "... kırsalında teröristlerle girilen mücadelede..."

Halis Bey radyoyu kapadı ve devri yükselen motorun güven veren sesinden başka bir ses duyulmaz oldu. Bir müddet böyle devam etmişlerdi ki yeniden radyo-kasetçalara uzandı ve ucu dışarıda duran kaset, ağılım ağzına kadar gelip orada kalakalan, ardından hafifçe desteklenince ürkek bir sesle ilerleyerek içeri giren bir koç gibi gözden kayboldu: "Ve evfl keyle iz kiltum vezin bil kıstsil mustekm, zlike hayrun ve ahsenu te'vl..."

Arka koltukta, aralarında birer yaş olan iki oğlunun yanında oturan Hatice Hanım, başörtüsünü alnına doğru çekip

düğümünü sıklaştırdı. O yaz lise ikiye geçen Necmettin'le ortayı bitiren kardeşi Abdullah birbirlerine baktular. Abdullah gözlerini kapatıp başının arkasını deri koltuğa çarparak bayılıyor taklidi yaptı. Tavşan dişleriyle altdudağına bastıran ve gözlerine hırslı bir bakış yerleştiren Necmettin, sağ eliyle örttüğü sol elini hafifçe aralayıp işaret ve orta parmakları arasından uzanan başparmağını kardeşine gösterdi ve sonra önüne dönüp birden hidayete ermiş gibi huşu içinde babasının oturduğu koltuğu izlemeye koyuldu. Bu esnada, ön koltukta bir süredir kâh dizlerinin üzerinde yükselen kâh kırmızı tacını düzeltirken alnına düşen bir iki ince siyah teli küçücük elleriyle kenara çekip cama resim yapan kâh Susam Sokağı izlerken öğrendiği şarkıları mırıldanan İraz da edeplice yerleşti yerine; beyaz külotlu çorabının üzerine giydiği kot eteğinin uçlarını, annesinin evde masa örtüsünü düzelttiği gibi avuç içleriyle tarayarak düzeltti ve sol elinin başparmağını ağzına götürüp kemirmeye başladı.

Otomobilin arka koltuğundan ara ara kesilip sonra yeniden yükselen hışırtılar duyuldu. Bakışları dikiz aynasına kayan Halis Bey, arabanın tavanına doğru yükselen sulu partiküllerin aynadaki yansımalarını izlediği o kısacık anda, dinamitle patlatılan madenleri hatırladı. Zihnindeki koku ortamının kokusuna karışarak genzine doldu. Hatice Hanım, özenle soyduğu ve ortadan ikiye böldükten sonra kırık bir vazoyu yapıştırdır gibi yeniden yan yana getirdiği portakalı iki koltuğun arasından uzattı. Dikiz aynasında kocasının özenle düzeltilmiş gri bıyıklarıyla yine özenle yana taranmış gri saçları arasında gözlerini buldu. Halis Bey, gözlerini aynada hanımının gözleri ile buluşturup başını sağ tarafındaki kızına doğru devirdi.

“Soyarım ona da, sen al!”

Halis Bey'in sertleşen bakışları Hatice Hanım'ın dikiz aynasındaki elini görüntüden silerken arabanın içinde şingir-

tılar duyuldu. Portakalı annesinin elinden almak için başını hafifçe yana çeviren Iraz'a, Hatice Hanım, ne dediğinin anlaşılmasını zorlaştıran bir serilikle çıkıştı: "Yemelini!" Iraz portakalı aldı; yarısını bütün olarak ağzına götürünce kemiğini ağzında gezdiren sevimli bir köpek yavrusuna benzedi. Diğer yarısından bir dilim kopardı; dizlerini altına alıp yükseldi ve sol yanına döndü. Dizlerinin üzerinde pıt pıt ilerleyerek, iki ülke arasındaki hudut karakolu misali iki koltuğu ayıran orta konsola yaklaştı ve portakal dilimini babasının ağzına doğru uzattı. Halis Bey'in gerili yanakları gevşedi, ağzı hafifçe açıldı, gözlerini yoldan ayırmadan başını hafifçe kızına doğru çevirdi, portakalı ayrıık dişlerinin altına yerleştirdi ve sağ elini direksiyondan çekerek dışarıda kalan portakalı içeri itti. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Teşekkür ederim canım benim!" dedi kızına. Iraz gülümsedi; babasının çene altındaki çukurun aynısı kendi çene altında da belirdi. Kızının bir dilim daha uzatmaya hazırlandığını görünce Halis Bey, annesine mızımızlanarak itiraz eden küçük bir çocuk gibi, "Yok!" dedi önce. Sonra büyüyüp yeniden baba oldu ve sevgi dolu bir sesle, "Sen ye. Beğenmezsen annene ver atsın!" diye ekledi.

Halis Bey'in bakışları dikiz aynasında karısını aradı: "Yatak mı bu portakallar?"

"He!"

"Pıt!" Cama bir böcek çarpıp dağıldı; Hatice Hanım'ın zihninde unun üzerine kırdığı yumurtanın imgesi belirdi. Halis Bey, 500 SEL'in geniş camlarına su fışkırtıp silecekleri çalıştırdı. "Yaz günü niye portakal alıyosan yanına? Yaz zamanı yaz meyvesi kış zamanı kış meyvesi yenir!" Hatice Hanım ağzını çarpıtarak güldü: "Onu da sen al çok biliyosan! Yol kenarında görürsek!" Halis Bey, "Vıyy!" dedi ve yola odaklandı. "Ve kur'ânen faraknâhu li takraehu alen nâsi alâ muk-sin ve nezzelnâhu tenzilâ..."

“Yesene!”

Iraz'ın gözleri kısıldı, kaşları ve dudakları benzer bir biçim alarak büzüştü, hokka burnunun kenarları yumurta-
dan yeni çıkmış bir serçe yavrusunun güçsüz kanatları gibi
usulca kıpırdanıp tekrar hareketsizleşti. Iraz iki koltuk ara-
sından arkaya uzattığı portakalı geri çekecekti ki dikiz ay-
nasında kocasıyla göz göze gelen Hatice Hanım, “İyh!” diye
bir ses çıkardı ve dişlenip bırakılmış portakalı kızının elin-
den aldı. Oğlanlara baktı, gofret yiyorlardı. Bir dilim kopa-
rıp ağzına attı.

“O da şeker değil mi? O da şeker! Ne dedi Doktor Ramiz
sana?”

“Ramiz doktor mu Allah aşkına, ne biliyomuş o!”

“Doktor değil ya ne, sıgırtmaç mı? Hey Allah'ım! Beş yüz
kişiye baktırıyoruz biz onu fabrikada! Boşa yürüyorsun sen
sabahları. Zaten yürümek neye yürümek, dedikoduya yü-
rümek! Onun gelini onu etmiş, bunun kızı şuna kaçmış...
Sonra kahvaltıda yarım kilo reçeli ekmeğe sürüp... Memle-
ket yanıyor siz hiç!”

İkinci dilimi de gülerек ağzına atan Hatice Hanım, bakış-
larını sağ yanına çevirip yolu izlemeye koyuldu. Yol kena-
rındaki ağaçlar, ters istikamete akan bir bant üzerinde iler-
liyor gibi hızla ve tek tek gözden yitiyorlardı. Necmettin,
Abdullah'ın dizleri üzerinden eğilerek uzanıp aradan Iraz'ı
dürtünce, hem Abdullah hem de Iraz ağabeylerine baktılar.
Necmettin'in elindeki kaset henüz Halis Bey'in görüş ala-
nına girmiyordu. Necmettin, kız kardeşine, bir yere gitme-
yi işaret eder gibi kafasıyla, “Hadi!” dedi. Iraz gözlerini ko-
caman açtı. Necmettin, başını bir tikten mustarip gibi iki
kez yana attı bu sefer ve gözlerini kardeşininkiler gibi beler-
tip çok kısık bir sesle, “Heydi!” dedi. Hatice Hanım, omzu-
nun üzerinden oğluna bakıp ağzını çarpıtarak güldü ve tek-
rar sağına dönüp yolu izlemeyi sürdürdü. Iraz uzanıp kaseti

aldı ve başını başlarına geleceği bilir gibi iki yana salladı. Bir müddet bir şey yapmadan bekledi. Uygun olduğunu düşündüğü bir an, ahşap kaplama konsolun ortasında, babasının makamındaki gizli oda gibi, varlığı ilk bakışta belli olmayan bölmenin hemen üzerinde duran teybe uzandı ve sağ elinin işaret parmağıyla tuşa dokundu. Otomobile yayılan ses sustu ve yerini kasetçaların kaseti dışarı alan mekanizmasından gelen robotik sese bıraktı. Iraz, dışarı çıkan kaseti alıp diğerini yuvaya yerleştirdi. Halis Bey, “Sadakallahülazim” diye mırıldanırken göz ucuyla kızına baktı.

“O mahur beste çalar müjgânla ben ağlaşırız...”

Iraz, göğsü hizasında tuttuğu kaseti ne yapacağını bilemiyordu. Konsola bırakmayı düşündü; önce beline sonra konsola baktı, vazgeçti. Uzanıp camın önüne koymayı geçirdi aklından. Yüksekliği beğendi ama yine vazgeçti. Yolu izlemeyi bırakan Hatice Hanım, sol omzu üzerinden ve sol kışını kaldırarak oğullarına baktı sırayla. Sonra iki koltuğun arasından kocasına... Sol eliyle direksiyonu tutan Halis Bey, sağ eliyle bacağına vurarak tempo tutuyordu. Bu hareketlilikten başlayıp bakışlarıyla gri kumaş pantolonu izleyen Hatice Hanım, Halis Bey’in güzelce boyanıp cilalanmış siyah pabucuna kadar indi. Necmettin, babasının arkasından bir mirket gibi dikilip kilometre saatine baktı; 140-150-160... Iraz koltuğuna büzüştü.

“Sıfatım kat’i çöpur, ellerim mağrur yağlı...”

Halis Bey daldı. Herkes bir çalışırken iki çalıştığı, kısacık boyuyla imalathanede bantlar arasında oradan oraya bir top gibi yuvarlandığı, patronundan “Atom karınca bu!” övgüsü aldığı anda kıpkırmızı olduğu, ustabaşılığa terfi ettiği, elleri-

nin yağ kir içinde kaldığı günlere gitti önce. Birkaç ay önceki ölümüne hâlâ inanamadığı Turgut Özal'ın ekonomi politikaları sayesinde açtığı, şimdi hatırasında pashı bir peynir tenekesine benzeyen ilk imalathanesini düşündü sonra. Evine gitmeden, ailesini görmeden geçen günlerini, her şeyle tek başına ilgilendiği zamanları... Fabrikada, Ramazan ve Kurban Bayramlarında, mevsime göre ama bahçede ama makamının önünde bayramlaşmak ve elini öpmek için dizilenlerin oluşturduğu sıranın yıldan yıla uzayışını... İşleri büyütmek için aldığı kredinin taksitlerini ödeyememe korkusuyla uykusuz kaldığı geceleri, hiç görmediği diyarlardan gelecek hammaddeleri beklerken gazetelerde o ülkelerin işlerine ilişkin haberler arayışını, hava durumunu bile anbean izleyişini...

“Grev hakkımı isterim, grev hakkımı isterim, GREV!”

Gözleri dehşetle açılmış Iraz, iki eliyle koltuğunun köşelerini sıkıyordu; Hatice Hanım'ın dudakları kıpır kıpırdı ve sağ eliyle önündeki koltuğu kafalığından iterek kendisini oturduğu yere sabitlemeye gayret ederken, sol eliyle yanına kıvrılıp uyuyakalmış Abdullah'ın başını tutuyordu. Necmettin, terleyen ellerini siyah deri koltuğa yapıştırmış, ayaklarını sürücü koltuğunun arkasına hırsla bastırıyordu. Öndeki araç 500 SEL'in farlarından gelen işareti nihayet dikkate alıp sağ şeride geçince yeniden gaza yüklenen Halis Bey, sol elini direksiyondan ve bakışlarını da yoldan ayırmadan konsola uzandı. Radyo-kasetçalardan kaseti çıkardı; konsoldaki tuşun aşağı ok işaretli kısmına basıp camı açarken biraz yavaşladı; dış dünyanın gürültüsü ve temiz hava, kuşatıkları şehir nihayet düşmüşçesine içeri akın etti. Kaseti sol eline geçirip sağ eliyle direksiyonu tutan Halis Bey, yüzünü buruşturup kaseti asfalt yola çarptı ve yine sol eliyle direksi-

yonu tutup gözlerini yoldan ayırmadan camı kapattı. Dışarıdan gelen sesler yiterken Necmettin atik bir hareketle önce sol yanından dışarı baktı ve sonra da dizlerinin üzerinde arkasına dönüp ardında kalan yolu izledi. Asfaltın kenarında kum ve taş-toprak arasında, saçları öldükten sonra da uzamaya devam eden bir güzelliği akla getirmeye çalışır gibi dağılıp karışmış bant gitgide küçüldü.

“Siz işçi çocuğu musunuz, patron çocuğu musunuz?” diye gürledi Halis Bey.

Bulutlar göğü, gösterinin bittiğini belirtir bir perde gibi örttü. Önce küçük bir iki damla... Ardından sıklaşan ve kaportayı döven tıpırtılar... Halis Bey silecekleri çalıştırdı. Abdullah'ın göz kapakları hafifçe aralandı; bulanık bir iki görüntü oluştu baktığı boşlukta, bacaklarını ileri uzatmak istedi. Necmettin, koltuğunda babasının göremeyeceği biçimde büzülürken Abdullah'ın bacaklarını bileklerinden kavrayıp hırsla itti ve bakışlarını annesine dikip sadece dudaklarının okunmasına izin vererek, “Vıyy!” dedi.